

Ժ Ա Ռ Ե Ր Ո Ւ Ն

Երբ կը նայիմ ամէն անոռւ
 Համբաներուն եզերքն ի վար,
 Ծառեր, ձեր վէս կատարներուն,
 Ձեր նիւղերուն մորն ու դալար,

Կարծես ձեր մէջ իջած չըլլան
 Ձիւն, փոքորիկ, դաժան ձմեռ,
 Դուք խաղաղ էք հիմա այնքան,
 Ձեր երազով գարնանաբեր:

Հովերուն հետ դուք կը խաղաք,
 Արեւ կ'իջնէ ձեր նիւղերուն,
 Սիրոյ կարօտը ձեր պապակ
 Կը փսփսաք ջերմ ու քափուն:

Թռչուններուն երգն է ուրախ,
 Ձեր հարսնետան դափ ու ծնծղան,
 Ուր կը փքքին շէն ու խաղաղ,
 Ձեր անուրջներն այս սէր-գարնան:

Դուք չունիք վախ, չունիք ցասում,
 Հակատագրին դէմ ձեր դաժան,
 Երբ վաղը գան օրեր տրտում,
 Պաղ քամիներ փըչեն աշնան,

Երբ հեռաւոր երկինքներէն
 Գան ամբուռները կատաղի,
 Ձեր նիւղերուն մէջ համօրէն,
 Հօնեն սուրբն իրենց վայրի,

Անձրեւներուն շառաչը ցուրտ
 Իջնէ՛ ձեր մէջ օձի նման,
 Գալարներով բիրտ ու քօնուտ,
 Տայ ժանտատես գոյնը մահուան,

Զեր տերեւներն իյնան բուռ-բուռ,
 Իյնան գետնին գորշ, անկեղան,
 Զեր նիւղերուն հողմասարսուռ,
 Վրան ծածկէ՛ ձիւնը մահուան,

Այդ ծածկին տակ, օ՛ր, ես գիտեմ,
 Զի կորսուիր ձեզմէ՛ յաւէտ,
 Գարուններուն տենչը վսեմ,
 Պիտի ապրի միշտ ձեզի հետ:

Երնէ՛կ ձեզի՛, ձեզի՛, ծառե՛ր,
 Երբ մահն է քաղցրօրօր նինջ
 Որուն քօղին տակ մըքսատուեր,
 Կ'ապրի գարնան երազը ջինջ:

ԳԷՈՐԳ ԼԱՏԻՏԵԱՆ

(Գ. Սիւնուն)

Երուսաղէմ

